

ZAUSTAVLJENA PREGRŠT (1954)
(Izbor)

O LJUBAVI I O MOJOJ LJUBAVI

Jedina je budnost spuštenih kapaka
ljubav,
i ona me, najzad, budi.
Ljubav je ubrus pri ručku i večeri.
Ljubav i ja u krevetu
lutamo njenim kosama.

A njena je put miris sna. Strast sna.
Njene su oči duša sna. Toplina sna.
Osmijeh je njen zastava sna. Pravac sna.

Mi, ljubeći se, prijateljujemo.

Meni je jeka potrebna!

Ljubav raščješljava melodije češljem od njenih pokreta,
i želja diše slikama melodija, nutrinom melodija.

Ljubav, ko smjelost, kad su koraci sami,
veće osamljuje,
jer više je ljestva ljubavi,
i ja se po njoj penjem do suza.

Meni je potrebna moja jeka,
njoj je potreban moj glas.

Ljubav me budi,
Ljubav me gleda iz kave,
i žlica je začudena.

A zapravo, ljubav nosi oklope godišnjih doba,
i kažiprst ljubavi mjeseci su,
namjere.

Ja nestajem,
prelazim u njezinu blizinu.

Izabrane pjesme, 1987.

Ljubav, ko smjelo, kad su koraci pami,
veće osamljuje,
jer veće je ljubavi ljubavi,
i ja, se po mjoj pjesmama do nje.

Meni je potreban mojav jezik,
mjoj je potreban moj glas.

Ljubav me budi,
ljubav me gleda iz kave,
i žlica je začudena.
A zapravo, ljubav mora oklopa godišnjih
doba,
i kašipost ljubavi mjeseci su,
manjete.

Ja mentajem,
prelaziš m mjerima blizini.

Mihirj Slavicek

* * *

Jedan mi mladi golub na prozor dolazi
kad pjesme strojem prepisujem.
I dugo stoji na prozoru, meškolji se,
i gleda u mene.
Pa prestajem s prepisivanjem.
Postajem vrlo čudan, nesabran, nemiran.
Ne mogu raditi.
A on se boji ući u sobicu, iako
to stalno namjerava.
Onda odlazim po kruh, izmrvim ga na prozoru,
a mladi ga golub pohlepno jede.
I opet ga gledam, nesabran, čudan:
ova ptica svakidanja, i k tome mlada,
na mome prozoru
jednog toplog jesenjeg dana,
dok pjesme strojem prepisujem;
ovaj stanovnik bezbrojnih pjesama
ponovno me dira nečim što je
u njemu i u meni.

I ne znam zašto, ali tako sam prozračen,
vraćen.

Izabrane pjesme, 1987.

SAMO SAM BRAT

Negdje oko mene sviraju glazbe.
Glazbe iz stepa, glazbe iz dolina,
glazbe kraj noćnih ognjeva
i glazbe ispod sunca dalekih, tragičnih vina.

Svuda ljudi, moj rod, stari stanovnik pustinja i polja,
svuda davne i stalne čovječje sudbine.
Oh negdje oko mene sviraju glazbe
moje braće, moje Zemlje: domovine.

Oko mene plamsa gusti plamen glazbi svijeta
i čovjek živi strastan, star i vječan.
Snažan i taman, svuda oko mene
moj brat, nijemo živ i malo srećan.

Izabrane pjesme, 1987.

PUŠIM LULU, DRŽIM JE PRSTIMA
I GLEDAM U DIM

(1951)

Pušim lulu, držim je prstima, i gledam u dim.
Šta me to jučer uzbudilo, šta me jučer zanosilo?
I nešto sam htio reći: ne, ne mogu preko tog prijeći,
a danas se pitam: šta je to bilo?

Pušim lulu, držim je prstima, i gledam u dim.

Nastanjen uvijek, 1990.

ALEJA

Ja idem, a ljudi, gotovo starci,
sa obje strane mene, u nizu,
čitaju novine: šta se u svijetu zbiva,
u životu kojem nikad ne bijahu blizu.

Ja idem, a ljudi, gotovo starci,
kolike svjetove male i tužne, u miru svome, kriju!
Bojim se da ovi ljudi nešto tragično znače,
i da sam im dalek i krvavo blizak, jedan od svijū.

Izabrane pjesme, 1987.